

Arrest

nr. 196 540 van 13 december 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. MERRIE
Puntstraat 12
2250 OLEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 9 mei 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 april 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 augustus 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 5 september 2017.

Gelet op de beschikking van 24 oktober 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 december 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. MERRIE.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst.

2. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet.

Bij koninklijk besluit tot uitvoering van artikel 57/6/1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst van 3 augustus 2016, werd Albanië aangewezen als veilig land van herkomst.

3. Artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet belet verzoekster niet om aan te tonen dat er, wat haar betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet. Het is in casu duidelijk dat verzoekster afkomstig is van een veilig land in de zin van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet, met name Albanië, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in hoofde van de asielzoeker geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. Het is aan verzoekster om met duidelijke en substantiële redenen aan te tonen dat ondanks haar afkomst van een veilig land, haar land van herkomst in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. De bewijslast in casu rust derhalve op verzoekster.

4.1. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op een uitgebreide gemotiveerde wijze tot de conclusie komt dat uit de verklaringen van verzoekster niet blijkt dat er, wat haar betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet.

In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot verzoeksters verklaring dat zij, toen haar zoon elf jaar oud was, door een onbekende werd aangesproken die haar zei dat haar zoontje naar dezelfde plaats zou gaan als zijn overleden vader, vooreerst opgemerkt dat verzoeksters zoon elf werd op 14 juni 2013 en het aldus een bedreiging betreft die reeds meer dan drie jaar geleden plaatsvond en nadien nooit meer werd herhaald, waardoor dit dan ook bezwaarlijk kan worden beschouwd als de directe aanleiding van haar vertrek naar België. Bovendien kan, aldus de commissaris-generaal, niet zonder meer worden gesteld dat verzoekster in een bloedwraak is verwickeld daar zij zelf stelde dat ze niet weet om welke reden haar echtgenoot werd vermoord en dat uit haar verklaringen blijkt dat geenszins kan worden uitgesloten dat de criminele activiteiten op zijn werk aan de basis lagen van deze moord. Dat de werkgever van A. P. een neef zou zijn van de werkgever van haar echtgenoot kan, zo luidt de bestreden beslissing, allerminst als aanwijzing dienen om te geloven dat de problemen tussen haar en het echtpaar P. zouden te maken hebben met het overlijden van haar echtgenoot. Uit verzoeksters verklaringen blijkt immers duidelijk, zo wordt opgemerkt, dat er een directe aanleiding was voor het conflict met het echtpaar P., met name de situatie op verzoeksters werk, en dat A. P. iemand was die met verschillende personen problemen kende. De door verzoekster geschetste problemen met A. en G. P. zijn dan ook, zo oordeelt de commissaris-generaal, van louter interpersoonlijke en gemeenrechtelijke aard en houden geen verband met één van de criteria bepaald in het Vluchtelingenverdrag. Daarnaast wordt vastgesteld dat verzoekster geen overtuigende feiten of elementen aanhaalt waaruit kan blijken dat zij voor de anonieme bedreiging tegenover haar zoon en de door haar aangehaalde interpersoonlijke en gemeenrechtelijke problemen met A. en G.P. geen of onvoldoende beroep kon doen, of in het geval van eventuele toekomstige problemen met hen bij een terugkeer naar Albanië zou kunnen doen, op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige autoriteiten en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Dienaangaande wordt op grond van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en welke als bijlage aan het administratief dossier werd gevoegd erop gewezen dat de overheidsinstellingen in Albanië de redelijke maatregelen treffen zoals beoogd in artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet. De door verzoekster neergelegde documenten zijn, zo wordt vastgesteld, niet van aard om voormelde conclusies te wijzigen.

De Raad stelt vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoekster toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij echter in gebreke blijft. Zij beperkt zich immers tot het beknopt uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het

poneren van een vrees voor vervolging, en het formuleren van algemene beweringen en kritiek (op de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal), waarmee zij echter diens bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

4.2. In zoverre verzoekster kritiek uit op het feit dat Albanië in de lijst van veilige landen van herkomst werd opgenomen en lijkt voor te houden dat Albanië niet als een veilig land kan worden bestempeld, wijst de Raad er op dat het niet tot zijn bevoegdheid behoort om zich uit te spreken over de inhoud, juistheid en rechtsgeldigheid van de lijst van veilige landen van herkomst, die werd vastgelegd bij het koninklijk besluit van 3 augustus 2016 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, vierde lid van de Vreemdelingenwet, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst. Uit de bewoordingen van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet blijkt voorts dat een land van herkomst pas als veilig wordt beschouwd na een grondig onderzoek waarin met verscheidene en strikt omliggende criteria rekening wordt gehouden. Bovendien betreft het een weerlegbaar vermoeden. Het loutere feit dat een asielzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zal dus in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens asielaanvraag niet in overweging wordt genomen. Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de asielzoeker geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk vervolgd wordt of een reëel risico op ernstige schade loopt, zal zijn asielaanvraag niet in overweging worden genomen, hetgeen in casu in de bestreden beslissing wordt vastgesteld.

4.3. Verzoeksters huidige algemene stelling in het verzoekschrift dat “Door hetgeen voorafgaat en waar zij mee te maken krijgt, is zij ervan overtuigd dat zij en haar zoon verwickeld zijn in een bloedwraak en dat zij vroeg of laat verder daarin zullen worden betrokken” en haar betoog dat “Verzoekende partij geeft uitdrukkelijk aan dat zij niet wenst dat haar zoon op een of andere manier in die bloedwraak wordt betrokken”, kan niet worden gevolgd. Immers, zoals in de bestreden beslissing door de commissaris-generaal op goede grond wordt vastgesteld, kan niet (zonder meer) worden gesteld dat verzoekster en/of haar zoon in een bloedwraak verwickeld zouden zijn, een vaststelling welke verzoekster op generlei wijze met concrete en valabele elementen in een ander daglicht weet te plaatsen. Zo blijkt uit verzoeksters verklaringen afgelegd tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal, verklaringen welke zij thans deels citeert in haar verzoekschrift, dat zij niet in het minst weet door wie haar man op 26 oktober 2001 werd vermoord, noch om welke reden(en). Verzoekster maakte tijdens haar gehoor weliswaar enkele malen gewag van bloedwraak, doch blijkt niet te weten en licht geenszins toe met wie zij en/of haar zoon in een bloedwraak zouden verkeren, nochtans cruciale en onontbeerlijke informatie in het kader van een beweerd bloedwraak. Zo gaf ze o.a. aan: “(...) we zitten in een bloedwraak, we worden bedreigd en we weten niet door wie” (gehoorverslag CGVS 30 maart 2017, p. 6). Verzoekster geeft aldus aan en te kennen niet te weten wie ze dienaangaande zou moeten vrezen en om welke reden(en). Waar ze tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal over bloedwraak sprak, maakte ze ook meermaals melding van het feit dat de werkgever van haar overleden echtgenoot in verschillende bloedwraken verwickeld zou zijn (geweest), zonder hierbij echter concreet te duiden of aannemelijk maken welk verband dit met haar persoon(lijke situatie) heeft en waarom zij anno 2017, oftewel inmiddels 16 jaar na het overlijden van haar echtgenoot, om die reden in een bloedwraak betrokken zou zijn en een vrees dienen te koesteren. Op de vraag van de commissaris-generaal of de moord op haar man in 2001 iets te maken heeft met de bloedwraken waarin diens werkgever betrokken zou zijn, luidde verzoekster antwoord als volgt: “Wij weten het niet, de dader is niet bekend en niemand heeft ons gezegd, wij weten het, we kunnen ook niemand beschuldigen want hij is gemaskerd op de motor gekomen” (gehoorverslag CGVS 30 maart 2017, p. 13). Uit verzoeksters verklaringen blijkt echter geenszins concreet -ze bevatten geen concrete aanwijzingen in die zin- en verzoekster maakt hoe dan ook niet in concreto aannemelijk dat zij en/of haar zoon in een bloedwraak zouden verkeren, met wie en om welke reden dan ook.

4.4. Betreffende het dreigement ten aanzien van verzoekster in 2013 waarbij een onbekende haar zou hebben gezegd dat haar zoon hetzelfde lot zou zijn beschoren als haar overleden echtgenoot, blijkt uit verzoeksters verklaringen dat “het (...) maar één keer gebeurd” is (Ibid., p. 14) is, waardoor, zo oordeelde de commissaris-generaal terecht en pertinent, die eenmalige bedreiging in 2013 bezwaarlijk kan worden beschouwd als de (directe) aanleiding van hun vertrek naar België begin 2017.

4.5. Verzoekster maakt hoe dan ook geenszins in concreto aannemelijk dat het haar (en haar zoon) met betrekking tot de anonieme bedreiging tegenover haar zoon in 2013 en de problemen sedert 2015 met het echtpaar G.P. en A.P. aan nationale bescherming ontbreekt. Ze bekritiseert in haar verzoekschrift op algemene wijze, doch ontkracht, noch weerlegt hetgeen dienaangaande in de bestreden beslissing op goede gronden wordt vastgesteld, met name: “Bovendien dient vastgesteld te worden dat u geen

overtuigende feiten of elementen aangehaald heeft waaruit kan blijken dat u voor de anonieme bedreiging tegenover uw zoon en de door u aangehaalde interpersoonlijke en gemeenrechtelijke problemen met A.(...) en G.(...) P.(...) geen of onvoldoende beroep kon doen – of in het geval van eventuele toekomstige problemen met hen bij een terugkeer naar Albanië zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige autoriteiten en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Aangaande de bedreiging tegenover uw zoon toen die elf was, wordt vastgesteld dat u hierover de politie niet heeft ingelicht (CGVS, p. 14). Uw motivatie om dit niet te doen, met name dat u niet wist van wie de bedreiging uitging (CGVS, p. 14) kan uw nalaten ter zake geenszins rechtvaardigen – het is immers ook mogelijk een klacht in te dienen tegen onbekenden. De bedoeling van het indienen van een klacht bestaat er precies in bescherming te verkrijgen tegen uw belager(s) en eventuele verdere problemen die hij (zij) zou(den) kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden. Wat betreft de problemen met A.(...) en G.(...) P.(...) dient vooreerst te worden opgemerkt dat uit uw verklaringen en de door u neergelegde documenten blijkt dat de politie verschillende malen tegen hen optrad, en dat A.(...) P.(...) werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van achttien maanden voor het incident van 6 januari 2016 (CGVS, p. 8-12). Waar het gaat over de keren dat u vond dat de politie u niet correct behandelde, met name toen ze zeiden dat ze geen man voor u konden vinden en dat politieofficier S.(...) D.(...) niet noteerde wat er gebeurde in zijn aanwezigheid (CGVS, p. 10, 11), wordt vastgesteld dat u hierover geen klacht indiende en de ombudsman niet contacteerde (CGVS, p. 14-15). Voor de problemen die u sinds de arrestatie van A.(...) P.(...) nog kende met G.(...) P.(...) heeft u geen klacht ingediend bij de politie (CGVS, p. 12). Hier wordt herhaald dat de autoriteiten pas kunnen optreden indien zij op de hoogte worden gebracht van de feiten. In dit kader wordt voorts verwezen naar de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal, waaruit blijkt dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken, blijkt uit informatie dat de politionele en gerechtelijke autoriteiten daden van vervolging detecteren, vervolgen en bestraffen. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de overheidsinstellingen in Albanië de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet treffen.”

De Raad benadrukt dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat de asielzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van de voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de asielzoeker zich niet onder de bescherming van in casu zijn land van herkomst kan, of wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds.

Waar in het verzoekschrift wordt gewezen op “de door verzoekster bijgebrachte stukken” en betoogd dat “Uit deze stukken blijkt zonder meer dat de Albanese overheid onmogelijk bescherming kan bieden tegen de geweldplegingen van de heer A.P.”, kan zij niet worden bijgetreden. Uit het door verzoekster neergelegde vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Shkodër d.d. 9 december 2016 blijkt namelijk dat A.P. omwille van het incident met verzoekster op 6 januari 2016 -waarbij A.P. blijkens de inhoud van het vonnis “de ruiten van het voertuig waarin Mevr. B.G. (verzoekster) zat ingeslagen (heeft), waarbij hij drie ruiten gebroken heeft en waarbij hij de linker arm van Mevr. G. geraakt heeft met een fractuur tot gevolg”- nog diezelfde dag werd gearresteerd, dat een strafzaak tegen hem werd opgestart, en dat A.P., die blijkens het vonnis al eerder met het gerecht in aanraking was gekomen, “wordt schuldig bevonden aan het plegen van feiten van “het opzettelijk toebrengen van lichte verwondingen”, voorzien in art. 89

van het Strafwetboek en wordt veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 (zes) maanden”, dat hij “wordt schuldig bevonden aan het plegen van feiten van “vernietiging van andermans eigendom”, voorzien in art. 150 van het Strafwetboek, en wordt veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 (één) jaar”, en dat “Overeenkomstig art. 55/1 van het Strafwetboek (opleggen van een strafmaat voor meerdere feiten), veroordeelt de rechtbank de beklaagde A.P. tot een hoofdgevangenisstraf van 18 (achttien) maanden”. Hieruit blijkt duidelijk dat, in weerwil van verzoeksters algemene verzuchtingen, de Albanese autoriteiten wel degelijk en daadwerkelijk hulp en bescherming (kunnen) bieden inzake de problemen met A.P.

Met betrekking tot de door verzoekster neergelegde ‘Beslissing tot het niet instellen van een strafrechtelijke procedure’ genomen door E.N., Procureur van het Parket aan de rechtbank van eerste aanleg te Shkodër, op 3 november 2015, stelt de Raad vast dat naar aanleiding van de klacht van verzoekster van 5 oktober 2015 omwille van de beledigingen door G.P., door de politie te Shkodër een proces-verbaal werd opgesteld, dat zowel G.P. als A.P. alsook de eigenaar van de bakkerij waar verzoekster en G.P. toen werkzaam waren door de politie werden verhoord, doch dat deze zaak/klacht nadien door het parket werd geseponneerd. De seponering gebeurde echter, zo stelt de Raad vast, louter omwille van juridisch-technische/procedurele redenen, zo blijkt uit de inhoud van de beslissing: “Art. 59 van het Wetboek van Strafvordering, voorziet dat iemand die het slachtoffer is van het misdrijf “belediging” zich rechtstreeks naar de rechtbank moet wenden, alwaar hij klacht moet indienen tegen de persoon die het misdrijf gepleegd heeft. Het verzoek tot het opstarten van een gerechtelijke procedure, dient aan de rechtbank gericht te worden en niet aan het Parket. Art. 59/1 bepaalt de rechten en de plichten van het slachtoffer die beschreven worden in dit wetsartikel. Enkel het slachtoffer heeft het recht zich tot de rechtbank te wenden om klacht in te dienen tegen de vermeende dader van het misdrijf. Het Parket heeft niet de bevoegdheid om voor deze feiten een strafrechtelijk onderzoek te starten, aangezien de procedurele voorwaarden om een onderzoek te starten niet bestaan”. Dat verzoeksters klacht naar aanleiding van de beledigende taal van G.P. door het parket werd geseponneerd, is dus louter te wijten aan procedurele/juridisch technische redenen. Uit niets blijkt en verzoekster toont niet aan dat zij zich dienaangaande (nadien) rechtstreeks tot de rechtbank zou hebben gewend, met een verzoek tot het opstarten van een gerechtelijke procedure, zoals de wet het voorschrijft. Uit de beslissing van het parket blijkt dan ook geenszins en kan geenszins worden afgeleid, en verzoekster maakt aan de hand van dit document dan ook geenszins aannemelijk dat de Albanese autoriteiten niet zouden kunnen of willen optreden met betrekking tot haar problemen met A.P. en G.P.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift erop hamert dat de veroordeling van A.P. door de rechtbank niet heeft geresulteerd in het stopzetten van de feitelijkheden waarvan zij het slachtoffer was en dienaangaande aanvoert dat “Het feit op zich dat deze geweldplegingen aan het adres van verzoekster doorgingen na de veroordeling, bewijst integraal dat zij niet over de nodige bescherming van haar overheid kan rekenen”, wijst de Raad erop en benadrukt hij dat verzoekster blijkens de door haar op het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen voor de problemen die ze sinds de arrestatie van A.P. nog (met G.P.) heeft gekend geen klacht (meer) heeft ingediend (gehoorverslag CGVS d.d. 30 maart 2017, p. 12). Verzoekster kan de Albanese overheid derhalve bezwaarlijk ernstig verwijten, nu zij er geen klacht voor indiende, hertegen niet te hebben opgetreden en maakt dan ook geenszins aannemelijk dat de Albanese autoriteiten haar met betrekking tot de problemen met G.P. na de arrestatie van haar man A.P. niet zouden kunnen of willen helpen. De Raad wijst erop dat het net de bedoeling is van het indienen van een klacht om bescherming te verkrijgen tegen zijn belagers en eventuele verdere problemen die zij zouden kunnen veroorzaken te voorkomen.

Uit niets blijkt, gelet ook op wat voorafgaat, en verzoekster maakt niet in concreto aannemelijk dat het haar met betrekking tot haar problemen aan nationale hulp en/of bescherming ontbreekt. Ze toont niet aan dat de Albanese autoriteiten niet bij machte of onwillig zouden zijn om haar met betrekking tot haar problemen, de bedreiging in 2013 aan haar persoon door een onbekende waarvoor ze bovendien blijkens haar verklaringen nooit een klacht heeft ingediend (gehoorverslag CGVS 30 maart 2017, p. 14) en daarnaast de problemen sinds 2015 met het duo A.P. en G.P., hulp en/of bescherming te bieden. De door verzoekster afgelegde verklaringen en neergelegde documenten duiden daarentegen op het tegendeel. De Raad benadrukt dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

Verzoekster houdt in haar verzoekschrift een selectieve lezing van de informatie van het Commissariaat-generaal vevat in het administratief dossier omtrent de beschermingsmogelijkheden in Albanië en wijst op de corruptie in haar land van herkomst, waarbij ze tracht de gevolgtrekkingen van de commissaris-

generaal om te keren, doch ze slaagt er niet in (met concrete, valabele en objectieve elementen) aan te tonen dat die informatie en de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal onjuist zouden zijn en dat de Albanese autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoeker zegt te vrezen. Verzoekster maakt hiermee, gelet op wat voorafgaat, evenmin aannemelijk dat de Albanese autoriteiten niet bij machte of onwillig zouden zijn om haar te helpen.

Een loutere verwijzing naar (algemene informatie omtrent) o.a. corruptie en de algemene (veiligheids)situatie in Albanië volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem of haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

4.6. De Raad stelt ook vast dat verzoekster, zo blijkt uit haar verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal, ten aanzien van de commissaris-generaal geen afdoende uitleg kon geven waarom zij zich, gelet op de lokale aard van haar problemen met G.P. en A.P., niet elders, bijvoorbeeld in de hoofdstad Tirana, zou kunnen vestigen. Immers, toen de commissaris-generaal verzoekster die vraag stelde, luidde haar antwoord zeer algemeen als volgt: "Het is hetzelfde, ik heb daar geen veiligheid" (gehoorverslag CGVS d.d. 30 maart 2017, p. 15). Op de vraag van de commissaris-generaal of ze redenen heeft om te geloven dat zij in Tirana ook problemen zou hebben, antwoordde verzoekster: "Dit zijn de redenen, ik ken de mensen niet, er kan van alles gebeuren. En je kent de persoon niet van wie het komt" (Ibid., p. 15). Toen de commissaris-generaal haar vervolgens vroeg of zij niet in elders in haar land een woning zou kunnen vinden, repliceerde ze kort ontkennend "nee" en gevraagd naar de reden hiervoor kwam ze niet verder dan "Dat is de reden" (Ibid.). Gevraagd wat ze hiermee bedoelde, luidde haar vaag en algemeen antwoord als volgt: "Zelfs in Italië had ik geen veiligheid, laat staan in Albanië" (Ibid., p. 16).

4.7. Verzoekster voert geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

4.8. De door verzoekster als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde documenten, ditmaal voorzien van vertalingen naar het Nederlands, werden reeds eerder neergelegd.

5. Bijgevolg blijkt niet duidelijk dat verzoekster redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 30 augustus 2017, voert verzoekende partij aan dat zij helemaal geen bescherming kan bekomen van de Albanese autoriteiten. Verzoekende partij wijst er voorts op dat haar wordt verweten algemeenheden aan te halen, doch dat de commissaris-generaal zelf algemeenheden aanvoert om tot de conclusie te komen dat er bescherming mogelijk is. Verzoekende partij is van oordeel dat zij voldoende aanwijzingen heeft aangevoerd waaruit duidelijk blijkt dat er in haar geval geen bescherming is. Zij ondersteunt haar visie met de stukken toegevoegd aan de aanvullende nota van 29 november 2017 waaruit blijkt dat huiselijk geweld een groot probleem is in Albanië en slachtoffers geen beroep kunnen doen op een onafhankelijk systeem op dit moment.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de voormelde beschikking opgenomen grond. Verzoekende partij beperkt zich immers louter tot het tegenspreken van enkele vaststellingen in de beschikking en het verwijzen naar algemene informatie, zonder dat zij echter *in concreto* ingaat op en daadwerkelijke en concrete opmerkingen formuleert aangaande de in de voornoemde beschikking opgenomen grond.

Zo gaat verzoekende partij niet in op de grond in de beschikking waar met betrekking tot de beschermingsmogelijkheden in Albanië het volgende wordt vastgesteld:

“Verzoekster maakt hoe dan ook geenszins in concreto aannemelijk dat het haar (en haar zoon) met betrekking tot de anonieme bedreiging tegenover haar zoon in 2013 en de problemen sedert 2015 met het echtpaar G.P. en A.P. aan nationale bescherming ontbreekt. Ze bekritiseert in haar verzoekschrift op algemene wijze, doch ontkracht, noch weerlegt hetgeen dienaangaande in de bestreden beslissing op goede gronden wordt vastgesteld, met name: “Bovendien dient vastgesteld te worden dat u geen overtuigende feiten of elementen aangehaald heeft waaruit kan blijken dat u voor de anonieme bedreiging tegenover uw zoon en de door u aangehaalde interpersoonlijke en gemeenrechtelijke problemen met A.(...) en G.(...) P.(...) geen of onvoldoende beroep kon doen – of in het geval van eventuele toekomstige problemen met hen bij een terugkeer naar Albanië zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige autoriteiten en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Aangaande de bedreiging tegenover uw zoon toen die elf was, wordt vastgesteld dat u hierover de politie niet heeft ingelicht (CGVS, p. 14). Uw motivatie om dit niet te doen, met name dat u niet wist van wie de bedreiging uitging (CGVS, p. 14) kan uw nalaten ter zake geenszins rechtvaardigen – het is immers ook mogelijk een klacht in te dienen tegen onbekenden. De bedoeling van het indienen van een klacht bestaat er precies in bescherming te verkrijgen tegen uw belager(s) en eventuele verdere problemen die hij (zij) zou(den) kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden. Wat betreft de problemen met A.(...) en G.(...) P.(...) dient vooreerst te worden opgemerkt dat uit uw verklaringen en de door u neergelegde documenten blijkt dat de politie verschillende malen tegen hen optrad, en dat A.(...) P.(...) werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van achttien maanden voor het incident van 6 januari 2016 (CGVS, p. 8-12). Waar het gaat over de keren dat u vond dat de politie u niet correct behandelde, met name toen ze zeiden dat ze geen man voor u konden vinden en dat politieofficier S.(...) D.(...) niet noteerde wat er gebeurde in zijn aanwezigheid (CGVS, p. 10, 11), wordt vastgesteld dat u hierover geen klacht indiende en de ombudsman niet contacteerde (CGVS, p. 14-15). Voor de problemen die u sinds de arrestatie van A.(...) P.(...) nog kende met G.(...) P.(...) heeft u geen klacht ingediend bij de politie (CGVS, p. 12). Hier wordt herhaald dat de autoriteiten pas kunnen optreden indien zij op de hoogte worden gebracht van de feiten. In dit kader wordt voorts verwezen naar de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal, waaruit blijkt dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken, blijkt uit informatie dat de politionele en gerechtelijke autoriteiten daden van vervolging detecteren, vervolgen en bestraffen. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit

begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de overheidsinstellingen in Albanië de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet treffen.”

De Raad benadrukt dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat de asielzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van de voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de asielzoeker zich niet onder de bescherming van in casu zijn land van herkomst kan, of wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds.

Waar in het verzoekschrift wordt gewezen op “de door verzoekster bijgebrachte stukken” en betoogd dat “Uit deze stukken blijkt zonder meer dat de Albanese overheid onmogelijk bescherming kan bieden tegen de geweldplegingen van de heer A.P.”, kan zij niet worden bijgetreden. Uit het door verzoekster neergelegde vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Shkodër d.d. 9 december 2016 blijkt namelijk dat A.P. omwille van het incident met verzoekster op 6 januari 2016 -waarbij A.P. blijkens de inhoud van het vonnis “de ruiten van het voertuig waarin Mevr. B.G. (verzoekster) zat ingeslagen (heeft), waarbij hij drie ruiten gebroken heeft en waarbij hij de linker arm van Mevr. G. geraakt heeft met een fractuur tot gevolg”- nog diezelfde dag werd gearresteerd, dat een strafzaak tegen hem werd opgestart, en dat A.P., die blijkens het vonnis al eerder met het gerecht in aanraking was gekomen, “wordt schuldig bevonden aan het plegen van feiten van “het opzettelijk toebrengen van lichte verwondingen”, voorzien in art. 89 van het Strafwetboek en wordt veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 (zes) maanden”, dat hij “wordt schuldig bevonden aan het plegen van feiten van “vernietiging van andermans eigendom”, voorzien in art. 150 van het Strafwetboek, en wordt veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 (één) jaar”, en dat “Overeenkomstig art. 55/1 van het Strafwetboek (opleggen van een strafmaat voor meerdere feiten), veroordeelt de rechtbank de beklaagde A.P. tot een hoofdgevangenisstraf van 18 (achttien) maanden”. Hieruit blijkt duidelijk dat, in weerwil van verzoeksters algemene verzuchtingen, de Albanese autoriteiten wel degelijk en daadwerkelijk hulp en bescherming (kunnen) bieden inzake de problemen met A.P.

Met betrekking tot de door verzoekster neergelegde ‘Beslissing tot het niet instellen van een strafrechtelijke procedure’ genomen door E.N., Procureur van het Parket aan de rechtbank van eerste aanleg te Shkodër, op 3 november 2015, stelt de Raad vast dat naar aanleiding van de klacht van verzoekster van 5 oktober 2015 omwille van de beledigingen door G.P., door de politie te Shkodër een proces-verbaal werd opgesteld, dat zowel G.P. als A.P. alsook de eigenaar van de bakkerij waar verzoekster en G.P. toen werkzaam waren door de politie werden verhoord, doch dat deze zaak/klacht nadien door het parket werd geseponeerd. De seponering gebeurde echter, zo stelt de Raad vast, louter omwille van juridisch-technische/procedurele redenen, zo blijkt uit de inhoud van de beslissing: “Art. 59 van het Wetboek van Strafvordering, voorziet dat iemand die het slachtoffer is van het misdrijf “belediging” zich rechtstreeks naar de rechtbank moet wenden, alwaar hij klacht moet indienen tegen de persoon die het misdrijf gepleegd heeft. Het verzoek tot het opstarten van een gerechtelijke procedure, dient aan de rechtbank gericht te worden en niet aan het Parket. Art. 59/1 bepaalt de rechten en de plichten van het slachtoffer die beschreven worden in dit wetsartikel. Enkel het slachtoffer heeft het recht zich tot de rechtbank te wenden om klacht in te dienen tegen de vermeende dader van het misdrijf. Het Parket heeft niet de bevoegdheid om voor deze feiten een strafrechtelijk onderzoek te starten, aangezien de procedurele voorwaarden om een onderzoek te starten niet bestaan”. Dat verzoeksters klacht naar aanleiding van de beledigende taal van G.P. door het parket werd geseponeerd, is dus louter te wijten aan procedurele/juridisch technische redenen. Uit niets blijkt en verzoekster toont niet aan dat zij zich dienaangaande (nadien) rechtstreeks tot de rechtbank zou hebben gewend, met een verzoek tot het opstarten van een gerechtelijke procedure, zoals de wet het voorschrijft. Uit de beslissing van het parket blijkt dan ook geenszins en kan geenszins worden afgeleid, en verzoekster maakt aan de

hand van dit document dan ook geenszins aannemelijk dat de Albanese autoriteiten niet zouden kunnen of willen optreden met betrekking tot haar problemen met A.P. en G.P.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift erop hamert dat de veroordeling van A.P. door de rechtbank niet heeft geresulteerd in het stopzetten van de feitelijkheden waarvan zij het slachtoffer was en dienaangaande aanvoert dat "Het feit op zich dat deze geweldplegingen aan het adres van verzoekster doorgingen na de veroordeling, bewijst integraal dat zij niet over de nodige bescherming van haar overheid kan rekenen", wijst de Raad erop en benadrukt hij dat verzoekster blijkens de door haar op het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen voor de problemen die ze sinds de arrestatie van A.P. nog (met G.P.) heeft gekend geen klacht (meer) heeft ingediend (gehoorverslag CGVS d.d. 30 maart 2017, p. 12). Verzoekster kan de Albanese overheid derhalve bezwaarlijk ernstig verwijten, nu zij er geen klacht voor indiende, hertegen niet te hebben opgetreden en maakt dan ook geenszins aannemelijk dat de Albanese autoriteiten haar met betrekking tot de problemen met G.P. na de arrestatie van haar man A.P. niet zouden kunnen of willen helpen. De Raad wijst erop dat het net de bedoeling is van het indienen van een klacht om bescherming te verkrijgen tegen zijn belagers en eventuele verdere problemen die zij zouden kunnen veroorzaken te voorkomen.

Uit niets blijkt, gelet ook op wat voorafgaat, en verzoekster maakt niet in concreto aannemelijk dat het haar met betrekking tot haar problemen aan nationale hulp en/of bescherming ontbreekt. Ze toont niet aan dat de Albanese autoriteiten niet bij machte of onwillig zouden zijn om haar met betrekking tot haar problemen, de bedreiging in 2013 aan haar persoon door een onbekende waarvoor ze bovendien blijkens haar verklaringen nooit een klacht heeft ingediend (gehoorverslag CGVS 30 maart 2017, p. 14) en daarnaast de problemen sinds 2015 met het duo A.P. en G.P., hulp en/of bescherming te bieden. De door verzoekster afgelegde verklaringen en neergelegde documenten duiden daarentegen op het tegendeel. De Raad benadrukt dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

Verzoekster houdt in haar verzoekschrift een selectieve lezing van de informatie van het Commissariaat-generaal vevat in het administratief dossier omtrent de beschermingsmogelijkheden in Albanië en wijst op de corruptie in haar land van herkomst, waarbij ze tracht de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal om te keren, doch ze slaagt er niet in (met concrete, valabele en objectieve elementen) aan te tonen dat die informatie en de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal onjuist zouden zijn en dat de Albanese autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoeker zegt te vrezes. Verzoekster maakt hiermee, gelet op wat voorafgaat, evenmin aannemelijk dat de Albanese autoriteiten niet bij machte of onwillig zouden zijn om haar te helpen.

Een loutere verwijzing naar (algemene informatie omtrent) o.a. corruptie en de algemene (veiligheids)situatie in Albanië volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem of haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480)."

Verzoekende partij brengt geen concrete en valabele gegevens aan die vermogen hieraan afbreuk te doen of een ander licht op te werpen. Het louter tegenspreken van de gevolgtrekkingen vormt geen dienstig verweer.

De door verzoekende partij per schrijven d.d. 28 november 2017 aan de Raad overgemaakte stukkenbundel bevat geen gedetailleerde informatie omtrent de nationale beschermingsmogelijkheden in Albanië. Verzoekende partij legt per schrijven d.d. 16 oktober 2017 aan de Raad een brief voor van het Vrouwencentrum 'Hapa te Lethte' in Shkoder van 21 september 2017. Verzoekende partij legde reeds eerder een brief voor van deze organisatie waarin werd bevestigd door deze organisatie. In de mate deze organisatie thans "bewijst" dat het gevaarlijk is voor verzoekende partij en daarbij verwijst naar de moord op een rechter door haar echtgenoot, dient te worden vastgesteld dat er verder geen concrete informatie wordt gegeven over verzoekende partij haar problematiek en de concrete stappen

die verzoekende partij persoonlijk in Albanië met betrekking tot haar problemen zou hebben ondernomen om hulp en/of bescherming te (trachten te) bekomen.

Bovendien volstaat de verwijzing naar algemene rapporten en artikels -zoals *in casu* verzoekende partij naar de per voormeld schrijven van 28 november 2017 gevoegde informatie (welke geen betrekking heeft op haar persoon) omtrent o.a. bloedwraak, huiselijk geweld en de geplande oprichting van een 'FBI'-instantie in Albanië, de moord op de Albanese rechter Fildez Hafizi door haar gewelddadige echtgenoot, een petitie in België voor een geplande uitwijzing van een Albanees gezin met drie kinderen, en de detachering van de Belgische topmagistraat Theo Jacobs inzake een internationale opdracht in Albanië betreffende toezicht op de geplande hervorming van justitie aldaar- niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem of hem haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partij blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Uit niets blijkt aldus en verzoekende partij maakt niet *in concreto* aannemelijk dat het haar met betrekking tot haar verklaarde problemen in Albanië aan nationale bescherming ontbeert.

Verzoekende partij gaat voorts niet in op, doch laat geheel de grond in de beschikking ongemoeid waar wordt vastgesteld: "4.6. De Raad stelt ook vast dat verzoekster, zo blijkt uit haar verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal, ten aanzien van de commissaris-generaal geen afdoende uitleg kon geven waarom zij zich, gelet op de lokale aard van haar problemen met G.P. en A.P., niet elders, bijvoorbeeld in de hoofdstad Tirana, zou kunnen vestigen. Immers, toen de commissaris-generaal verzoekster die vraag stelde, luidde haar antwoord zeer algemeen als volgt: "Het is hetzelfde, ik heb daar geen veiligheid" (gehoorverslag CGVS d.d. 30 maart 2017, p. 15). Op de vraag van de commissaris-generaal of ze redenen heeft om te geloven dat zij in Tirana ook problemen zou hebben, antwoordde verzoekster: "Dit zijn de redenen, ik ken de mensen niet, er kan van alles gebeuren. En je kent de persoon niet van wie het komt" (*Ibid.*, p. 15). Toen de commissaris-generaal haar vervolgens vroeg of zij niet in elders in haar land een woning zou kunnen vinden, repliceerde ze kort ontkennend "nee" en gevraagd naar de reden hiervoor kwam ze niet verder dan "Dat is de reden" (*Ibid.*). Gevraagd wat ze hiermee bedoelde, luidde haar vaag en algemeen antwoord als volgt: "Zelfs in Italië had ik geen veiligheid, laat staan in Albanië" (*Ibid.*, p. 16)." Verzoekende partij werpt hier dan ook geen ander licht op. In zoverre zij voorhoudt dat het haar (elders) in Albanië aan bescherming ontbreekt, herhaalt de Raad dat dit uit niets blijkt en door verzoekende partij niet concreet wordt aangetoond.

Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot de algemene opmerking dat haar wordt verweten algemeenheden aan te halen, doch dat de commissaris-generaal zelf algemeenheden aanvoert om tot de conclusie te komen dat er bescherming mogelijk is, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 30 augustus 2017 opgenomen grond. Ze brengt geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien december tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS